

TIẾNG ĐÀN

Từ khi vợ chết và con trai về đóng tại căn cứ không quân ở Nha Trang, ông Tâm vẫn ở ngoại ô Saigon, trong căn nhà mà cha mẹ ông đã mua cho từ khi ông cưới vợ, ra trường và làm việc cho chính phủ tại bộ kinh tế. Hai vợ chồng ông đã sống một đời sống thật yên tĩnh và hạnh phúc... Bà Tâm là con gái của một gia đình người bạn thân với cha ông, bà rất đẹp, có tiếng là ngoan hiền và chơi đàn tranh rất hay. Trong một buổi họp mặt chung của hai gia đình, bà đã đàn một bản nhạc vui tươi mừng ngày sinh nhật của mẹ bà...dáng yêu kiều thanh thoát và tiếng đàn trầm bổng vi vút đã đi vào lòng ông nên ông bằng lòng khi cha mẹ hỏi ý và tỏ lòng mong muốn được đón bà về làm dâu như lời hứa năm xưa của cha mẹ hai bên. Đám cưới đã được tổ chức một cách trang trọng, nhà trai nhà gái đều vui mừng và hai năm sau đôi vợ chồng trẻ đã có một bé trai đầu lòng trông thật khác khĩnh dễ thương mang đến biết bao hạnh phúc cho mọi gia đình

Biết vợ thích đàn và cũng mê tiếng đàn của vợ nên ông Tâm làm một cái chòi nhỏ trong khu vườn sau nhà, chung quanh chòi ông trồng hoa leo thả xuống trông rất thơ mộng, bên trong chòi để một cái bàn lớn bằng đá với chiếc ghế để bà ngồi đàn và mấy băng ghế chung quanh. Thường thì sau bữa cơm chiều, ông chơi với con trai quanh vườn bên chòi nghe vợ đàn trước khi cho Hải vào nhà để học bài. Và từ khi Hải đi học xa thì hai ông bà càng gần nhau hơn, bà có giờ đàn cho ông nghe nhiều hơn, chăm sóc ông chu đáo hơn... ông không còn mong muốn gì hơn là được cùng bà đi đến cuối cuộc đời

Ông Tâm muốn con theo học về ngành hành chánh như ông nhưng Hải lại rất mê thích lái phi cơ nên nhập ngũ sau khi đậu Tú tài 2 ban toán. Khi Hải mới ra trường Võ Bị Sĩ Quan Đà Lạt thì bác sĩ cho biết vợ ông đã mắc phải một căn bệnh ung thư hiểm nghèo và không sống được lâu nữa vì bà rất yếu. Quá thương vợ, ông Tâm xin

về hưu sớm để săn sóc, chăm lo và được gần gũi vợ trong những tháng ngày còn lại của bà, được nghe bà đàn vì ông biết đó là niềm hạnh phúc của bà khi còn đàn được cho chồng nghe. Bà Tâm rất buồn vì không săn sóc cơm nước cho chồng như trước mà bây giờ ngược lại ông phải làm tất cả vì bà đã quá yếu, bà muốn cưới vợ cho con trai trước khi bà vĩnh viễn ra đi để có người lo việc gia đình, chăm sóc ông cho bà yên tâm nhắm mắt nên đã dặn chồng cho phép Hải cưới vợ chạy tang với con của người bạn mà bà đã chọn khi bà chết. Ông làm theo đúng như lời bà trăng trối nhưng mấy tháng sau khi bà mất, ông cho Bích Nga, vợ Hải đi theo chồng vì biết tính con lãng mạn, cần người chăm sóc và giữ chân hay bay nhảy của Hải. Hơn nữa, trong những tháng ngày săn sóc cho vợ, ông đã biết cách tự lo được cho mình và muốn sống yên tĩnh, đọc sách, chăm lo khu vườn trồng hoa mà ngày xưa bà yêu thích, tưởng nhớ đến tiếng đàn và hương khói cho bà

Tuy là không yêu vợ nhưng đã có hai con và kính trọng sự lựa chọn của mẹ nên Hải đối với vợ con rất đầm ấm thương yêu. Hải nổi tiếng là người ăn chơi bay bướm trong đám phi công lái máy bay trinh sát, đến khi có vợ cũng vẫn không bỏ được tính lãng mạn, bay bướm và thường có người tình đây đó. Bích Nga thì lại rất ghen và đối với những người tình của chồng thường có những chiêu kỳ bí và tính toán rất kỹ để họ phải bỏ đi. Hải cũng biết mình quá đáng và có lỗi nên khi vợ làm dữ thì cũng bỏ qua những mối tình qua đường để giữ hạnh phúc gia đình

Khi nghe Lâm nói có vé của cô bạn mời đi xem buổi trình diễn đàn cổ điển và muốn Hải đi với Lâm cho vui, Hải đã định không đi nhưng Lâm cứ nói mãi nên cũng nể lời, hơn nữa nghe nói Ngọc Tuyền rất đẹp và đàn hay nên cũng đi xem cho biết. Ngày trước anh thường hay nghe mẹ đàn nên nhớ lại những lúc hai cha con ngồi nghe mẹ đàn, anh thì không để tâm nghe nhưng ba thì lại có

về rất là thường thức tiếng đàn của mẹ và cũng lâu rồi không có dịp về thăm cha

Mở đầu là tiếng đàn cò do một nghệ sĩ lão thành trình diễn, sau đó là màn đàn tranh của Ngọc Tuyền. Lâm hích Hải

- Người đẹp sắp đàn rồi đấy nhé, xem tao nói có đúng không?

Cánh màn nhung mở rộng, Hải giật mình khi thấy dáng cô gái ngồi trước chiếc đàn tranh, anh ngây người ra, Lâm đùa

- Đã bảo mà!!!

Không thấy bạn trả lời, Lâm quay lại thấy mặt Hải thẫn thờ, anh ngạc nhiên

- Mà làm sao vậy? Bộ mắt hồn rồi à?

Hải chớp mắt, gượng cười

- Không phải đâu, cô gái này ngồi đàn trông giống mẹ tao quá Lâm gật gù thêm vào

- Mẹ Ngọc Tuyền cũng mới mất mấy tháng, có lẽ mà thấy nét buồn trên mặt cô ta nên cảm động chẳng?

Tiếng đàn tranh thánh thót u buồn của bài Lòng Mẹ càng làm Hải cảm thấy lạ, dường như có sự cảm thông nào đó giữa hai người. Anh muốn được gặp và nói chuyện với cô gái

- Tao muốn gặp Ngọc Tuyền, mà giúp tao được không?

Biết tính Hải, Lâm ngăn cản

- Người ta là con nhà lành đấy, mà đừng dở trò tán nhảm,

- Không đâu, tao chỉ muốn hỏi về đàn thôi. Ngày xưa mẹ tao đàn hay lắm...

Lâm đón Ngọc Tuyền sau buổi trình diễn và giới thiệu Hải

- Anh có thằng bạn mê tiếng đàn của Tuyền quá, nhất định đòi gặp em cho bằng được. Hải, đây là cô Ngọc Tuyền... mà muốn nói gì thì nói đi

Hải nhìn Tuyền, tươi cười

- Lâm nó nói đúng đấy, phải hứa mấy chầu nó mới chịu đưa tôi đến gặp cô. Cô đàn thật là hay, hơn nữa dáng ngồi đàn quá đẹp làm tôi nhớ đến mẹ tôi, nên muốn gặp cô để tỏ lòng ngưỡng mộ

Tuyền nhìn Hải, nét mặt buồn thoáng chút rạng rỡ

- Cám ơn anh Hải, chắc bác đàn hay lắm phải không?

-Tôi cũng không biết là mẹ tôi đàn hay như thế nào vì không để tâm nhiều khi nghe mẹ đàn, việc này thì cô nên hỏi ba tôi, ông là người cuối cùng nghe mẹ tôi đàn trước khi bà mất.

Tuyền nhìn Hải, giọt nước long lanh trên khóe mắt cùng nét buồn phảng phất làm khuôn mặt nàng đầy u sầu quyến rũ

- Bác mất lâu chưa anh? Mẹ Tuyền cũng mới mất... Tuyền nhớ mẹ lắm.

Vẻ u buồn trên mặt Tuyền làm Hải xúc động, anh nắm nhẹ tay Tuyền

- Mẹ anh mất lâu rồi ...Tuyền đừng khóc nữa nhé...Em phải vui lên cho mẹ an lòng

Tuyền nhìn Hải, nụ cười nhẹ thoáng trên môi

- Cám ơn anh

Sau lần gặp gỡ đó, Tuyền để Hải đến nhà thăm và đưa nàng đi chơi. Càng gần Tuyền, Hải càng yêu mến Tuyền hơn, anh không cho nàng biết anh đã có gia đình vì sợ nàng không cho anh gặp nữa và hết sức giúp Tuyền kiếm chỗ ở khi nàng tâm sự với anh nàng muốn dọn ra ở riêng vì mẹ mới mất mà ba nàng đã có người khác và mang người đàn bà đó về ở chung nhà...nàng không thể chịu đựng được khi thấy cha cười đùa với người đó...đêm nào nàng cũng khóc ...nàng chỉ muốn đi .

Hải giúp Tuyền tìm thuê được một căn phòng gần chỗ anh làm, Tuyền đi dạy học nên tự trang trải được chi phí cho mình... anh đến thăm Tuyền thường xuyên hơn, nhiều khi Hải đi làm sớm để ăn cơm chiều với Tuyền và nghe nàng đàn. Còn Tuyền thì rất

là yêu quý Hải vì thấy anh đứng đắn không tán tỉnh nàng như những người bạn trai khác và có vẻ trầm ngâm nên vẫn nghĩ là anh còn độc thân...anh chỉ nói cho nàng biết anh là con một, cha anh đã về hưu và sống một mình ở ngoài ô Saigon gần chỗ ông làm ngày trước. Hải hứa có dịp sẽ đưa Tuyền đi thăm ba anh vì từ Nha Trang về Saigon cũng không xa lắm và chuyện đó làm Tuyền tin là anh tính đến chuyện lập gia đình dù là Hải chưa hề nói yêu nàng

Một buổi chiều, trước khi đi trực, Hải ghé thăm Tuyền, nàng ra mở cửa cho anh mà mặt còn đầy nước mắt, Hải đưa nàng ngồi xuống sa lông ở phòng khách, chưa kịp hỏi thì Tuyền đã dựa vào vai anh, khóc nức nở

- Ba em mới cho em biết, tháng tới ông sẽ tái hôn với người đàn bà đó và muốn em mang bàn thờ của mẹ em về chỗ em, nếu không thì ông sẽ mang mẹ em đi gửi ở chùa vì bà ấy không muốn để bàn thờ ở trong nhà nữa.

Hải vòng tay ôm lấy Tuyền, vỗ nhẹ vào vai nàng như an ủi nhưng thấy nàng mềm đi như đã xỉu, anh vội bế nàng vào phòng trong nhưng nàng ôm chặt lấy anh, vẻ mặt mơ màng khi anh để nàng xuống giường....

Hải cho máy bay xà xuống thấp gần triền núi, bay vòng quanh quan sát nhưng không thấy gì đáng nghi ngờ, lòng anh vẫn còn bàng hoàng vì chuyện mới xảy ra, anh không ngờ là Tuyền lại làm như thế. Hải không còn lạ gì với đàn bà nên biết là anh là người đầu tiên đến với Tuyền, anh thở dài...anh đã từng trải qua nhiều cuộc tình lãng nhãng, tạm bợ, qua đường nhưng không hiểu sao anh lại giữ gìn cho Tuyền như vậy mặc dù có nhiều cơ hội cho anh tiến tới nhưng anh không nỡ...Hải biết là anh đã thật lòng yêu Tuyền.

Sau ngày đó, Hải như đắm chìm trong hạnh phúc mới, anh đi sớm về trễ, luôn luôn có buổi trực học, bỏ bê chuyện kiểm soát học hành và chơi đùa với con mà Nga chưa thấy anh làm như thế khi anh có những người tình trước. Nàng âm thầm thuê người theo dõi và biết nơi ở và chỗ Tuyên dạy học. Nga giả làm phụ huynh học sinh đến trường xem mặt để tìm hiểu về Tuyên và biết rằng đây thực sự là cuộc chiến, nếu không tính toán khéo gia đình nàng sẽ tan vỡ.

Tuyên không ngạc nhiên khi trường cho biết là có phụ huynh học sinh muốn gặp nàng trong giờ học trò ra chơi, nàng đứng lên khi người đàn bà bước vào lớp học và cảm thấy hơi lạ vì người phụ huynh này đóng cửa lớp lại và đi thẳng đến bàn của nàng, ngồi ngay xuống ghế và đưa cho nàng một phong bì hơi lớn

- Xin cô mở phong bì ra coi hình rồi chúng ta nói chuyện

Tuyên nhìn người đàn bà, thấy nét mặt buồn và đầy đau khổ, nhưng khi cúi xuống nhìn tấm hình, nàng thấy Hải tươi cười bên người đàn bà ngồi đối diện với nàng, cạnh hai đứa trẻ nhỏ thật xinh xắn dễ thương, tay nàng run lên...người đàn bà nhìn thẳng vào mắt nàng

-Tôi biết rằng chồng tôi đã nói dối với cô, tôi đến đây đưa bằng có để cho cô biết chồng tôi không cho cô biết là anh đã có gia đình và có con, anh đã làm như thế nhiều lần, lừa gạt những người đàn bà anh quen để lợi dụng, tôi đến gặp, làm dữ để họ phải bỏ nhau, nhưng lần này vì trọng cô là nhà giáo nên cho cô biết để cô tự rút lui trước khi tôi hành sự, tôi đã biết chỗ cô và chồng tôi ở, tôi hẹn cho cô hai ngày để ra khỏi tỉnh này. Sau đó thì cô đừng trách sao tôi quá tàn nhẫn.

Nói xong, người đàn bà đứng dậy ra khỏi lớp học nhưng để lại phong bì và hình ảnh gia đình. Tuyên vẫn còn ngơ ngác sợ hãi,

tay nàng vẫn còn cần tẩm ảnh, cảm thấy thật chóng mặt muốn xỉu.

Chuông hết giờ ra chơi, học trò xếp hàng vào lớp, Tuyền vẫn ngồi yên trên bàn nhưng đã để hình vào phong bì. Nàng bảo em học trò trưởng lớp lên báo với văn phòng, cô giáo không được khỏe.

Khi bà hiệu trưởng đến, Tuyền cho bà biết nàng bị chóng mặt và xin về sớm. Tuyền hay bị chóng mặt và đã có lần bị xỉu nên bà hiệu trưởng cho người đến dạy thế và cho xe trường đưa Tuyền về nhà.

Hải mở cửa vào nhà và ngạc nhiên khi không thấy Tuyền ra đón như thường lệ, anh hơi lo vì biết Tuyền hay bị xỉu, nhớ lại lúc nàng thẹn thùng kể lại hôm bị xỉu khi khóc vì bàn thờ mẹ mà ba không muốn giữ, và khi anh bông nàng vào phòng, nửa mơ nửa tỉnh, nàng ngỡ là trong giấc mơ nên đã đưa đến chuyện mà nàng không muốn vì hai người chưa làm đám cưới, và việc thú nhận của Tuyền về câu chuyện xảy ra ngày hôm đó càng làm Hải thêm khó nghĩ

Bước vào phòng trong, Hải thấy Tuyền nằm yên trên giường, vừa định gọi Tuyền dậy thì thấy tấm hình gia đình anh gần tay Tuyền, Hải biết ngay sự việc đã xảy ra

-Tuyền... Tuyền

Tuyền mở mắt ra, vừa thấy Hải, nàng giật mình ngồi dậy và lùi vào phía trong

- Em sao vậy ?

Tuyền đẩy tấm hình về phía Hải, giận hờn

- Anh còn phải hỏi nữa ư?

Nói xong, Tuyền thấy chóng mặt, nàng nhắm mắt lại, cảm thấy chơi vơi, Hải vội đỡ lấy Tuyền

- Anh xin lỗi em, anh thật lòng yêu em và đang lo giải quyết chuyện gia đình nên chưa cho em biết

Mở mắt ra thấy Hải, Tuyên nhớ lại tấm hình và lời đe dọa của vợ Hải, hoảng hốt sợ hãi nàng nắm chặt lấy tay anh

- Bà ấy nói nếu trong hai ngày mà em không rời khỏi đây thì đừng trách sao bà ấy quá tàn nhẫn ...em sợ lắm, em phải đi ra khỏi nơi này

Hải biết chuyện đã nghiêm trọng vì biết tính Nga, vợ anh sẽ ra tay và với tình trạng sức khỏe của Tuyên, nàng không chịu đựng nổi... anh không biết phải đưa nàng đi trú ngụ ở đâu cho an toàn trong khi anh nghĩ ra phương cách để giải quyết mọi chuyện....

Tuyên dựa đầu vào vai Hải, thối thức

- Em chỉ muốn chết... chết với cây đàn của em

Câu nói của Tuyên như tia sáng loé trong đầu Hải ...cây đàn ... ba anh ... ông biết nhiều về thuốc và đã từng săn sóc cho mẹ anh và bà thường đàn cho ông nghe trước khi bà chết. Nếu anh nhờ ông lo cho Tuyên một thời gian và với sự khẩn cầu của anh, dù không muốn, ông cũng sẽ nhận lời

Khi Hải lái xe đến nhà ba của anh thì trời vừa hừng sáng, ông Tâm ra mở cửa và ngạc nhiên khi thấy Hải đi với một cô gái còn trẻ và đầy vẻ yếu đuối. Ông đưa hai người vào nhà. Hải nhìn ba

- Thưa ba, đây là Tuyên...bạn của con

Hải nắm nhẹ tay Tuyên

- Tuyên, ba của anh

Tuyên nhẹ cúi đầu chào

- Thưa bác, con xin chào bác

Ông Tâm ôn tồn

- Chào cô Tuyên, mời cô ngồi xuống đây, đi xe chắc mệt lắm phải không?

Tuyên ngồi xuống ghế, cố gắng trấn tĩnh

- Con cảm ơn bác

Hải nói với ông Tâm

- Ba ra phụ con một chút

Hải vỗ nhẹ vai Tuyền rồi đi ra ngoài sân, anh vẫn tắt kể cho ba chuyện của anh và Tuyền, khẩn khoản xin ông giúp cho vì tình trạng sức khỏe và an toàn của Tuyền. Hải hứa sẽ giải quyết mọi chuyện trong một thời gian ngắn.

Ông Tâm nhìn con trai, mặt Hải đầy vẻ đau buồn và mệt mỏi, thật lòng ông không muốn can dự vào việc này nhưng thấy con khổ sở và sự yếu đuối của cô gái, ông thở dài

- Ba thật không muốn nhưng con đã nói đến như thế mà ba không giúp, có chuyện gì xảy ra thì ba không biết nói sao với mẹ con. Con cố gắng suy nghĩ làm sao cho phải với lương tâm của mình. Ba sẽ săn sóc thuốc thang cho cô Tuyền.

Khi phụ Hải mang đồ của Tuyền vào nhà, ông ngạc nhiên khi thấy cây đàn

- Cô Tuyền biết sử dụng đàn tranh?

Hải thở dài

- Tuyền đàn rất hay, cũng vì tiếng đàn này mà con biết Tuyền và đưa đến sự việc ngày hôm nay, con thật có lỗi với Tuyền.

Ông Tâm không nói gì, ông giúp Hải mang đồ của Tuyền vào căn phòng trống mà ông thường dành cho Hải khi về thăm nhà cho Tuyền ở tạm, ông thu xếp đồ cho gọn và chờ đến khi Hải đến phòng vì muốn hai người chút riêng tư để từ biệt, bảo con

- Con đưa Tuyền vào phòng cho cô ấy nghỉ ngơi

Mãi đến xế chiều, Hải mới lái xe về đến sở, anh xin nghỉ thêm một tối nữa vì cả gần hai ngày lái xe không ngủ nên quá mệt, rồi đi về nhà, lòng đầy đau buồn và tức giận, anh chỉ mong cho Nga nổi cơn tam bành như những lần trước để dựa vào đó làm lớn chuyện, lấy cớ để ly dị vì cảm thấy lòng quá yêu và cảm thương

hoàn cảnh của Tuyền, ngày trước đã có lần anh định nói với Nga nhưng thấy ba mẹ con chơi đùa vui vẻ bên nhau thì lòng ngại ngùng không nỡ nhưng lần này thì khác, anh chỉ còn nghĩ đến Tuyền và hạnh phúc của riêng anh.

Bước vào nhà, Hải ngạc nhiên khi thấy ba mẹ con ngồi bên bàn, Nga đang dạy con học. Thấy chồng về, Nga bảo con

- Hai đứa ra mừng ba về và khoe ba bằng điểm và giấy khen của trường cho ba xem đi

Hai đứa trẻ chạy ào ra đón cha, mỗi đứa đeo một chân, tay thì đưa ra tờ giấy, tíu tít

- Ba ơi, con có giấy khen học giỏi của cô giáo nè...ba thưởng cho con nhe

Hải cúi xuống, để ba lô trên sàn nhà, hai tay bế hai con lên cao

- Giỏi quá, hai đứa giỏi quá, cuối tuần ba sẽ thưởng cho đi chơi và đi ăn kem

Hai đứa trẻ vui mừng ôm hôn cha

- Cám ơn ba... cám ơn ba...mình ăn kem bốn màu nhe ba
Nga bảo con

- Để cho ba nghĩ, hai đứa xếp dọn sách vở chờ ba tắm rồi ăn cơm

Thấy con chăm học và vui mừng vì được thưởng, Hải cảm thấy ấm lòng, anh quên đi chuyện định gây hấn với Nga và đi thẳng lên lầu. Nga nhìn theo chồng và biết là nàng đã thành công, đã dàn cảnh con ngoan và học giỏi để đánh đúng vào lòng thương yêu con của Hải, nàng sẽ dịu dàng với Hải và dùng con để giữ anh ở nhà, những việc Hải và Tuyền đã làm, Nga đã được người của nàng cho biết, nàng cũng cảm thấy hơi áy náy về việc Tuyền phải bỏ xứ để đi nhưng nàng phải làm để giữ hạnh phúc

gia đình, giữ lại người cha cho con và người chồng mà nàng yêu quý.

Tuyền ở trọ nhà ông Tâm đã được gần một tuần, ông hốt thuốc Bắc cho nàng uống, hợp thuốc nàng ngủ được và ít bị chóng mặt, ông không cho nàng phụ việc nhà, ông nói đã quen sống tự lo cho mình từ ngày mẹ Hải mất nên Tuyền có nhiều giờ rảnh rỗi, nàng để hết tâm trí vào việc đàn và chờ tin vì Hải hứa thu xếp việc gia đình và sẽ đến thăm nàng vào cuối tuần. Nàng đàn những bản mà Hải thích, thường là những bản nhạc vui nói về hạnh phúc lứa đôi khi hai người bên nhau...càng nghe nàng đàn, ông Tâm càng cảm thấy thương nàng vì ông nghĩ rằng cuối cùng thì Hải vẫn coi trọng hạnh phúc gia đình vì thương con còn nhỏ. Tuyền ít khi đi ra ngoài, nên ông chỉ nói với hàng xóm là có người cháu đến nhờ ông chữa bệnh.

Đến cuối tuần, Hải không đến thăm nàng như lời đã hứa...anh chỉ viết thư cho ba biết là phải đi trực và hỏi thăm sức khỏe của Tuyền. Đến cuối tuần thứ hai thì Tuyền nhận được thư của Hải gửi cho nàng, mong nàng kiên nhẫn và anh vẫn đang lo thu xếp chuyện gia đình. Tuyền không còn đủ tâm trí để đàn nữa, nàng chỉ đàn được một lúc rồi khóc...tiếng đàn mang đầy nỗi u oán sầu thương luyến tiếc...nàng biết thế là hết.

Hứa với con nên cuối tuần Hải đưa vợ con đi chơi và cho con ăn kem... anh tự hứa là tuần sau sẽ đi thăm Tuyền nhưng tuần đó có công tác đặc biệt phải đi trực, nhiều khi phải lái máy bay đi trinh sát ở tất cả vùng núi cao nguyên vì địch quân đi sâu vào nhiều thung lũng quanh vùng núi. Thỉnh thoảng được về nhà, thấy con vui mừng chạy ra đón và sự chiều chuộng đầy yêu thương của vợ làm anh thấy khó nghĩ. Nga không hề nói gì về Tuyền nên Hải cũng không muốn khơi ra, vả lại nếu Nga bằng lòng ly dị thì nàng sẽ được quyền nuôi con vì hai đứa trẻ còn nhỏ

và nàng không có lỗi...đó là điều mà anh không bao giờ muốn xảy ra, đôi lúc Hải cảm thấy như là anh nằm trong kế hoạch mưu đồ của vợ mà không có lối thoát. Anh nhớ mãi khuôn mặt đầm nước mắt và vẻ buồn não nùng, tuyệt vọng của Tuyền khi anh để nàng ở lại nhà ba của anh, hồn anh tan nát, lòng anh nặng như ngàn cân đá, anh phải cố gắng hết sức để ra đi, anh còn có trách nhiệm của một quân nhân trong thời chiến, mơ hồ Hải cảm thấy sự tan vỡ của cuộc tình và sự chia ly vĩnh viễn.

Những lúc lái máy bay qua vùng núi dài nhiều thung lũng, Hải nhớ Tuyền vô cùng, nhớ những lúc ngồi nghe nàng đàn, những nốt nhạc vui tươi về hạnh phúc lứa đôi với nụ cười đầy quyến rũ, nhìn anh mà tay vẫn lướt qua những dây đàn tạo lên âm thanh ríu rít ...anh cảm thấy thật là đau khổ, ân hận và xót thương cho nàng

Một tháng sau, Hải nhận được thư của Tuyền do Lâm chuyển cho anh, anh cảm thấy như không còn tâm trí nữa mà lắng đọng trong những lời nàng viết cho anh

Anh Hải,

Khi em viết được cho anh, em không còn là em ngày xưa nữa, không còn là Tuyền mơ mộng yêu đời ngồi đàn cho anh nghe những bản tình ca của những kẻ yêu nhau...Tuyền của anh đã chết... chết vì những đợi chờ không bao giờ đến... chết vì những nuối tiếc khôn nguôi...tiếc là mình đã lỡ để tiếng đàn gây nên oan nghiệt cho chính bản thân mình

Em sẽ ra đi, tự tạo cho mình một cuộc sống mới. Xin anh tin là Tuyền đã tha thứ cho anh. Em không bao giờ quên ơn bảo bọc, chăm sóc thuốc thang và an ủi của ba anh trong khoảng thời gian đen tối, thê lương nhất của đời em,

Vĩnh biệt

Ngọc Tuyền

...Sương đêm phủ đầy trên thung lũng như những đám mây mỏng làm Hải không thấy rõ điểm đóng quân của địch để quan sát và chụp hình, anh cho máy bay sà xuống thấp hơn và chụp được nhiều không hình rất rõ nhưng chưa kịp bốc lên thì đã thấy ánh sáng của những tia lửa bắn lên từ phía dưới mà không thể nào tránh được...phi cơ nổ tung ...hình ảnh Tuyền ngồi đàn lặn đầu tiên sáng rực trong anh cùng tiếng đàn réo rất rồi chìm trong lặng lẽ của bóng tối.

Mấy ngày sau khi gửi thư cho Hải, Tuyền nói với ông Tâm ý định của nàng về chuyện của nàng với Hải, và xin phép được dọn đi đến chỗ ở của cô bạn ở một tỉnh xa vì đã nhờ xin được việc làm phụ giáo cho trường học, nàng cảm ơn ông đã dùm bọc che chở và thuốc thang cho nàng trong khoảng thời gian đau khổ nhất của cuộc đời, nàng không bao giờ quên công ơn đó

Ba Hải ngồi yên lặng khi nghe Tuyền nói, nét mặt đầy cảm động và buồn ...ông nhẹ nhàng

- Con có cảm thấy đủ sức khỏe để đi không? Con có thể ở đây đến khi nào cũng được, bác không hề ngại về chuyện đó

Tuyền ngược lên nhìn ông Tâm, cảm thấy được an ủi và cảm động khi ông gọi nàng bằng con ...không khách sáo lịch sự như khi ông gọi nàng bằng cô và xưng tôi như những lần trước

- Cảm ơn bác, con đã khỏe lại nhiều, vài hôm nữa khi có tin thuê được phòng của bạn con, con xin phép bác cho con đi.

Tối hôm đó, tự nhiên Tuyền cảm thấy lòng bồn chồn lo lắng mà nàng không hiểu tại sao vì những điều cần viết, cần nói thì nàng đã làm xong và chuẩn bị cho cuộc sống mới. Nhớ lại những điều nàng đã viết cho Hải và thấy lòng dậy nên mối cảm thương, nàng biết Hải thật lòng yêu nàng và cũng chính nàng đã đưa Hải vào hoàn cảnh khó xử dù không cố ý. Bây giờ lòng nàng đã lắng

động, nàng mong Hải sẽ quên nàng như nàng cố quên anh...nàng muốn đàn cho anh nghe một lần cuối.

Ngồi trong phòng, ông Tâm cảm thấy ngậm ngùi khi nghe Tuyền dạo bản nhạc mà Hải yêu thích...chợt nghe nốt nhạc cao và tiếng dây đàn đứt cùng với tiếng động mạnh ở phòng khách, ông vội bước ra thì thấy Tuyền gục đầu trên đàn, mái tóc dài che kín cả cây đàn, ông biết nàng bị cảm xúc mạnh nên làm đứt dây đàn, ông bước nhẹ vào phòng.

Chiều hôm sau, có tiếng gõ cửa và nhân viên bưu chính đưa tờ điện tín cho ông Tâm, Tuyền nghe ông hốt hoảng gọi

-Tuyền... Tuyền.

Tuyền vội chạy ra, nàng thấy mặt ông đầy ngỡ ngác đau khổ
- Hải nó đã chết rồi

Tuyền run run đón lấy tờ điện tín từ tay ông Tâm

“Anh Hải đã chết trong phi vụ trinh sát đêm hôm qua, máy bay bị hỏa tiễn bắn cháy tan trên thung lũng, hai hôm nữa sẽ làm lễ truy điệu cho anh...Thiếu tá Trần Quốc Hải. Con mong ba đến với con và hai cháu để tiễn anh lần cuối. Bích Nga.”.

Tuyền cảm thấy mình như đang sụp xuống, ông Tâm dìu nàng ngồi xuống ghế cạnh bàn và ngồi xuống ghế đối diện, cả hai người đều yên lặng trong nỗi đau khổ tột cùng...Sau cùng ông Tâm lên tiếng

- Ngày mai bác sẽ đi Nha Trang để cùng vợ con Hải dự lễ truy điệu cho nó, khoảng một tuần sẽ về, nếu có thể, con chờ bác về rồi hãy đi

Tuyền nhìn ông, lệ rơi chan hòa trên mặt, nàng nhẹ gạt đầu.

Khi về đến nhà, dù chưa mở cửa nhưng ông Tâm có cảm tưởng là Tuyền đã đi rồi...bước vào trong, ông thấy tờ giấy để dưới khay trà

Kính bác Tâm,

Con xin lỗi bác đã không chờ bác về như đã hứa nhưng con không thể chịu đựng được nữa...nếu còn ở đây chắc con sẽ điên mất. Con xin bác giữ lại cây đàn cho con vì con biết con sẽ không bao giờ đàn được nữa...tất cả năng lực của con đã đi theo anh, mãi mãi con không quên sự bảo bọc, chăm sóc và tình thương của bác đã dành cho con.

Tuyền

Ông Tâm thở dài...ông rất thương mến Tuyền và coi nàng như một người con gái mà ông không có. Bây giờ Hải đã chết, ông muốn nàng ở lại với ông nhưng ông thông cảm sự ra đi của Tuyền và không trách nàng đã không chờ cho đến khi ông về .

Để khung hình của Hải lên bàn thờ bên cạnh hình của vợ, ông thắp hương cho hai mẹ con rồi lấy cây đàn đứt dây của Tuyền để vào hộc tủ dưới bàn thờ, cạnh chỗ ông để cây đàn của bà Tâm... hai cây đàn nằm yên lặng bên nhau nhưng tiếng đàn mãi mãi vang động trong tâm hồn ông.

Ý NHI

